

't kruithoekje

Wat is normaal?

Ik had gehaast mijn monitoring-routes gelopen, je weet van tevoren nooit precies hoe lang dat gaat duren en ik had een afspraak om twee uur.

Dan moest ik met een groepje beginnende vlinderaars in een bos vlak bij de stad naar vlinders kijken. Ik was al in dat bos geweest, het was sprookjesachtig. Er liep een "echt" beekje door en de ondergroei bestond uit plaatjes van de Verkade-albums van Thijsse. "Misschien is het wel een restant van een oerbos!" had een professor verrukt uitgeroepen. Ik verheugde me er al op.

Er zouden vast Kleine ijsvogels zijn en misschien zelfs een Grote weerschijnvlinder.

Uit de verte zag ik het afgesproken kruispunt en het was er echt druk. Dichterbij gekomen zag ik twee lege ME-busjes, waar omheen nog een paar achtergebleven agenten liepen. Ik zette de auto aan de overkant van de weg en stapte uit. Een echte, grote, brede oom agent stak de weg over in mijn richting. Hij had een gezicht, waaraan ik zo al kon zien, dat hij zou gaan vragen wat ik daar kwam doen. Ik wilde in ieder geval voorkomen dat ik door een of ander misverstand in zo'n busje terecht kwam. Dus was ik hem voor door vriendelijk glimlachend te vragen of ik hier op dit-of-dat kruispunt was. Met een bijna vaderlijke houding begon hij me uit te leggen waar ik was. Dat wist ik allang, natuurlijk, maar het geeft iets om over te praten. Daarmee is meteen duidelijk dat ik niets kwaads in de zin had. Maar onvermijdelijk kwam het gesprek er toch op, wat ik dan wel in dat bosje wilde gaan doen.

"Vlinders kijken" was mijn antwoord. Zijn reactie was verbluffend. Een paar sekonden keek hij me aan of ik van een andere planeet kwam. Hij begon te lachen, legde een grote geruststellende hand op mijn schouder en zei: "Ik wil u niet beledigen, hoor, maar ik wilde haast zeggen: we komen in dit beroep wel meer rare mensen tegen, maar van zo iets heb ik nog nooit gehoord!"

Leonieke Kruit

